

Puolipaastosunnuntai

Evankeliumi, Joh. 6: 1 - 15

Kun meillä on niin suuri hyväntekijä, joka lukemattomin todistuksin on osoittanut rakastavansa ja armahtavansa meitä, niin pitää meidän panna kaikki uskalluksemme Häneen ja heittää kaikki murheemme Hänen päälleen. Kun Hän ei säästänyt rakkaintakaan, mitä Hänellä oli, kun Hän uhrasi ainokaisen Poikansa, pelastaaksensa meidät iankaikkisesta surkeudesta; niin emmehän taida muuta kuin lapsen lailla uskoa tämän rakkaan Isämme kaikkeen hyvään, että Hän mielellään pitää meistä murheen kaikissa ajallisissa tarpeissamme ja auttaa meitä kaikessa ulkonaisessa hädässä, jonka Hän voi hallita yhdellä kaikkivaltiuden sanallaan. Ei Hänen siihen tarvitse uhrata niin paljon kuin meidän lunastukseemme. Meidän lunastukseemme on maksanut Hänelle Hänen ainoan rakkaan Poikansa, kun sen sijaan kaikki muu maksaa Hänelle tuskin yhden ainoan sanan. Tähän apostoli tahtoo meidän jatkuvasti kiinnittävän katseemme, sillä se saa meidät voimallisesti vahvistamaan uskalluksemme Jumalan äärettömään laupeuteen meitä kohtaan. Jos Hän kerran on meitä viheliäisiä ihmisiä rakastunut niin, ettei Hän säästänyt ainoaa Poikaansaakaan, rakkaintaankaan, vaan antanut Hänet kaikkein meidän edestämme, meille Vapahtajaksi ja Lunastajaksi; niin voimme me olla täydellisesti vakuuttuneet, että Hän pitää meistä hyvän huolen ajallisissa, ja että Hän kaikesti antaa meille kaikki Hänen kanssansa. Room. 8: 32. Jumalan Pojan lähettäminen maailmaan on meille niin muodoin suurin todistus Jumalan äärettömästä rakkaudesta ihmisiä kohtaan sekä Hänen suuresta ilostaan ja halustaan tehdä meidät autuaiksi ajassa ja iankaikkisuudessa; kun Hän ei ole säästänyt omaa rakasta Poikaansa, vaan on antanut Hänet viattomana Karitsana kärsimään koko maailman syntien edestä ja verisellä kuolemallaan ansaitsemaan meille iankaikkisen autuuden. Pitäisikö Hänen nyt säästää meiltä jotain muuta, kun Hän ei ainoaa Poikaansa säästänyt? Näin ei voi tapahtua. Mutta nyt on Vapahtaja pyhällä verellään ostanut ja ansainnut meille kaiken sen autuuden, mikä Hänellä itsellään on. Tällä lunastuksella on maksettu kaikki se autuus, jota kaikilla maailman ihmisillä on mahdollisuus nauttia kaikessa iankaikkisuudessa. Jos nyt Jumala tässä Jeesuksen lunastusuhrissa on saanut

niin täydellisen suorituksen, miksi Hän ei lahjoittaisi meille kaikkia sentähden? Ja tämän Hän tekee aivan mielellään. Jos Hän niin mieluisesti antoi ainoan Poikansa meidän edestämme, kun me vielä olimme Hänen vihollisensa, kuinka paljon alttiimpi Hän nyt onkaan lahjoittamaan meille kaikki Hänen kanssansa, nyt kun me olemme sovitetut Hänen Poikansa kuolemalla ja otetut Hänen armolapsiksensa ja perillisiksensä? Jos se iankaikkisuudesta oli Hänen vapaa tahtonsa ja päätöksensä, että Kristuksen piti ajan täytyttyä syntymän vaimosta ja tehtämän lain alaiseksi lunastaakseen meidät lain kirouksesta; jos Jumala on meidät valinnut Kristuksessa ennen kuin maailman perustus oli laskettu; jos Jumala niin sydämellisesti on rakastanut meitä, että Hän rakkaudesta meitä kohtaan **antoi ainoan Poikansa, että jokainen, joka uskoo Hänen päällensä, ei pidä hukkuman, mutta iankaikkisen elämän saaman**; niin emme suinkaan saa epäillä Hänen haluaan ja rakkauttaan meitä kohtaan maallisissa, että Hän Isänä ylläpitää ja suojelee meitä ja pitää meistä murhetta myös tässä ajallisessa elämässä. Apostoli tahtoo siis, että me päätämme suuremmasta asiasta pienemmän, eli että koska Jumala ei ole säästänyt meiltä sitä suurinta ja kalleinta, niin ei ole myöskään mitään maailmassa, jota Hän taitaisi säästää, kun se voi tulla meidän hyväksemme.

Samalla tavalla me voimme myös päättää toiseen suuntaan pienemmästä asiasta suuremman, eli että kun me näemme Herran vuodattavan päällemme tässä lyhyessä elämässä niin paljon maallista hyvyttä, jota me tosin emme millään tavalla ole ansainneet; niin emme myöskään voi epäillä Hänen ääretöntä haluaan armahtaa kaikkia, jotka hengellisissä tarpeissa avuksensa huutavat Häntä, uskovat sielunsa autuuden Hänen haltuunsa ja ottavat vastaan Hänen Kristuksessa valmistetun armonsa. Jos Hän niin isällisellä rakkaudella pitää murheen tästä ajallisesta elämästä; eikö Hän paljoa enemmän pidä murhetta meidän iankaikkisesta autuudestamme? Kun siis Hän ei lähetä meidän päällemme yhtäkään ajallista tuskaa, ellei Hän edeltä näe sen tulevan meidän hyväksemme, eikö Hän silloin ole paljoa halullisempi vapahtamaan meitä iankaikkisesta tuskasta ja onnettomuudesta? Jos Jeesus niin rakkaalla murheenpidolla, minkä me näemme tämän päivän evankeliumissa, on ravinnut ihmisiä ruumiillisessa nälässä, eikö Hän olekin paljoa halullisempi antamaan heille sitä ruokaa, joka pysyy iankaikkiseen elämään? Me tahdomme lähemmin tutkistella tätä totuutta ja katsella:

Kuinka Jeesus tänä päivänä armahti ihmisten ruumiillista nälkää ja sillä osoitti sydämensä halun ravita kaikkia niitä, jotka isoavat ja janoavat Häntä itseään, joka on Elämän leipä

Jeesus oli halullinen ravitsemaan viisituhatta ihmistä, jotka seurasivat Häntä. Siitä mainitaan, **että Jeesus istui vuorella opetuslastensa kanssa, nosti silmänsä ja näki paljon kansaa tulevan tykönsä.** Mikä ihana näky se on, kun nähdään lampaan etsivän Paimentansa ja saadaan nähdä syntisen käyvän Vapahtajansa perässä. Ei suinkaan monikaan näistä tullut juuri sen vuoksi, että tulisivat virvoitetuksi Jeesuksen opetuksesta; vaan niin kuin evankelistat todistavat, monikin meni uteliaisuudesta ja ihmettelystä Jeesuksen ihmeitä ja ihmetöitä kohtaan. Johannes sanoo, että ” **häntä seurasi paljon kansaa, että he näkivät hänen merkkinsä, joita hän teki sairaisissa.**” Kuitenkin oli joka tapauksessa ilahduttava asia nähdä niin monta syntistä koolla Vapahtajan tykönä. On kaikei uskottavaa, että moni niistä, jotka nyt pelkästään uteliaisuudesta seurasivat Häntä, sitten voitettiin Jeesukselle ja antoivat sydämensä Hänelle, sitten kun heidät tässä kanssakäymisessä ja seurassa Hänen kanssaan voitettiin kokonaan rakastamaan Häntä. Se on aina ilahduttavaista ja antaa hyvän toivon, kun nähdään ihmisten etsivän Jeesusta. Tämä herättää varmasti toivon, ettei se jää ilman tosi siunausta; sillä Vapahtajalla on sammumaton halu vapahtaa sielut, jotka Hän niin kalliisti on lunastanut. Sentähden, kun joku syntinen lähestyy Vapahtajaa, vaikka tämä tapahtuisi maallisenkin hädän pakotuksesta, niin voidaan olla vakuuttuneita, ettei Jeesus päästä sellaistaakaan tilaisuutta ohi pyytämättä koskettaa hänen sydäntänsä. Onpa siis aivan ilahduttavaista nähdä jonkun kääntyvän Vapahtajan puoleen, olkoonpa mikä tarve hyvänsä, joka painaa hänen sydämellään. On aina hyvä merkki, kun ihminen uskalluksella antautuu Hänelle. Joka sen tekee, ei tule koskaan häpeään. Ihminen voi tänään olla hädässä, huutaa Hänen tykönsä ja tulla autetuksi, ja ennen huomista voi hän olla antanut koko sydämensä Vapahtajalle. Sentähden älköön kukaan epäilkö tai peljätkö mennä Hänen tykönsä: jokainen tulkoon niin kuin parhain taitaa ja valittakoon Hänelle kaikkea, mikä painaa sydäntä. Vaikkakaan kysymyksessä ei olisi muu kuin ajallinen murhe ja ruumiillinen hätä, ja vaikka ihminen vielä olisi suruton iankaikkisesta autuudestaan, niin käykäämme kuitenkin aina Jeesuksen tykö murheittemme kanssa ja uskokaamme yksinkertaisesti Hänen haltuunsa hätämme. Meidän rukouksemme tulevat totisesti kuulluiksi. Sentähden älköön kukaan vähääkään peljätkö mennä Hänen tykönsä, vaikka hän tunnossaan tietäkin, ettei hän vielä ole Vapahtajan oma; lähestyköön kuitenkin Jeesusta luottavaisesti ruumiillisessa hädässään. Olkoon hän Jeesuksen oma tai ei, niin on hänellä kuitenkin oikeus tulla Hänen omakseen; sillä jokainen on lunastettu Kristuksen kalliilla verellä; me olemme kalliisti ostetut olemaan Hänen omaisuutensa; sentähden jokaisella ihmisellä on vapaa pääsy Jeesuksen tykö. Ja joka Hänen tykönsä tulee, hän saa totisesti avun. Kun siis joku Yljän ystävä näkee, että sellainen, muutoin kääntymätön ihminen, pelkästään ruumiillisessakin hädässään kääntyy Jeesuksen tykö, niin hän

iloitsee ja ajattelee: **sinäkin taidat tulla Karitsan omaisuudeksi.** Joka vain ahkerasti etsii Vapahtajaa, hän ei koskaan palaja tyhjänä Hänen luotaan. Niin kuin Hänestä on kirjoitettu, että Hänestä lähti voima, joka kaikki paransi, niin vieläkin yhä lähtee Hänestä voima, joka on niin väkevä meidän sydämилlemme, että ennen kuin ihminen itse vielä uskookaan sitä, on Jeesuksen rakkaus haavoittanut hänen sydämensä eikä hän voi kylliksi rakastaa Häntä. — Kun me siis näemme, kuten tänä päivänä, paljon kansaa kokoontuvan Jeesuksen tykö, vaikka tämä vielä aluksi tapahtuu pelkästään ajallisten syitten tähden; niin on sekin iloista nähdä: me saamme riemuiten toivoa, että aina jotkut saavat siitä ikään kuin piston sydämeensä, joka vaivaa heitä niin kauan, kunnes he vihdoin kokonaan antavat itsensä Vapahtajalle.

Herra Jeesus opetuslastensa kanssa muodosti vähäisen perheen, jolla oli oma taloudenhoitonsa täällä maan päällä, ja missä Jeesus itse oli perheen isäntä. Kun Hän nyt näki kaikkien näiden ihmisten tulevan tykönsä, kysyi Hän Filippukselta, **mistä he saisivat ostaa niin paljon leipää, että ne kaikki ravittaisiin?** Mutta Johannes selittää sen sanoen, että Jeesus sanoi sen ” **kiusaten häntä: sillä hän tiesi, mitä hän tekevä oli.**” Tästä me saamme kauniin opetuksen, nimittäin: jos me olemme Vapahtajan tykönä, niin taidamme täysin uskoa itsemme Hänelle, kuinka Hän tahtookin tehdä meidän kanssamme, ja vaikka Hän antaa meidän joutua sellaisiin tilanteisiin, jotka näyttävät meistä pimeiltä, ja joille me emme näe mitään loppua. Hän tekee niin koetellaksensa meitä sillä tavalla, ja antaa usein tuskan tulla suureksi juuri sentähden, että Hän hyvin tietää itse, mitä Hän haluaa tehdä. Hän tietää itse, kuinka jalosti Hän on päättänyt toimittaa kaikki. Filippus oli se, joka ennen oli kutsunut Natanaelin tulemaan ja katsomaan Jeesusta, että hän uskoisi Hänen olevan Messiaan, Joh. 1; ja nyt tänä päivänä piti Filippuksen itse saada nähdä uusi todistus tästä.

Toinen Jeesuksen opetuslapsista, Andreas, joka ennen oli ollut myös Johannes Kastajan opetuslapsi, sanoo Vapahtajalle **siinä olevan poikaisen, jolla oli viisi ohraista leipää ja kaksi kalaa, mutta ettei se ollut mitään niin paljon.** Nyt tahtoi Vapahtaja ilmoittaa kunniansa ja käski sentähden asettaa kansan istumaan ruohikolle. Emme myöskään havaitse, että opetuslapset olisivat tehneet pienintäkään huomautusta tätä vastaan, vaan he ovat varmasti uskoneet Vapahtajan nyt tahtovan ihmetyön kautta ravita niin monta tuhatta ihmistä niin vähällä ruoalla.

Tällä aterialla oli Vapahtajamme perheen isäntä viidelle tuuhannelle ihmiselle. Jakaessansa leipää siunasi Hän sen rukouksella ja otti sen kiitoksella lahjana taivaallisen Isänsä kädestä; minkä jälkeen antoi sen opetuslapsilleen, jotka taas jakoivat sen kansalle, samoin myös kalat, niin että jokainen sai siitä niin paljon kuin hän tahtoi. Ja kun ateria oli nautittu, koottiin Jeesuksen käskyn mukaan tähteet, joilla täytettiin kaksitoista koria. Ja siten saatettiin päätökseen

tämä ateria, jossa Jeesus tällä tavoin selvästi osoitti sekä kaikkivaltiaisuutensa että armahtavaisen ja sääliväisen sydämensä.

Sama sydämen laatu on Vapahtajalla vielä tänäkin päivänä. Jos Hän näkee jonkun ihmisen kärsivän nälkää tai muuta hätää, ajallisissakin, niin Hänen sydämensä varmasti armahtaa häntä. O! jospa sellaiset ihmiset aivan yksinkertaisesti menisivät Vapahtajan tykö ja sanoisivat Hänelle: Herra Jeesus! Sinä armahdit aina viheliäisiä ihmisiä lihasi päivinä maan päällä: Sinähän olet vielä sama armahtavainen Jeesus; armahda myös minua tässä hädässäni ja auta minua. Totisesti! Vapahtaja näyttäisi varmasti lempeän sydämensä ja ehtisi jokaisen hätääntyneen avuksi hänen hädässänsä; sillä me varmasti uskomme, että Vapahtajamme, joka pitää murheen kaikesta, mitä Hän on luonut, erinomattain pitää korvansa avoinna Hänen tykönsä huutavan hätääntyneen ihmisen huudolle. **Raadollisten huokaukset Sinä Herra kuulet! Sinä kuulet heidän huutonsa ja autat heitä.** Sentähden olisi toivottavaa, että ihmiset pyrkisivät Jeesuksen tykö niin, että sitten kun he saavat kokea Hänen apunsa, saattaisi kaikei jonkun sydän syttyä uhraamaan itsensä Hänelle palkaksi Hänen vaivastaan.

Jos nyt Jeesus on tällä tavoin armahtavainen ihmisiä kohtaan myös heidän ruumiillisissa ahdingoissaan; kuinka paljon enemmän mahtaa silloin Hänen sydämensä vuotaa verta, kun Hän näkee niin monen tuhannen joutuneen kadoksiin Hänestä, vaeltavan sillä tavoin maailmassa ilman Häntä ja syöksevän itsensä kadotukseen. Ah! kunpa me ajattelisimme, mitä me olemme maksaneet Vapahtajallemme, ajattelisimme kaikkia niitä vaivoja, joita Hän on kärsinyt meidän tähtemme, niin emmekö ihmettelisi, että me niin hellästi olemme lasketut Hänen sydämelleen, niin että me tulisimme pelastetuiksi. Kun me pyhässä Raamatussa luemme kaikkia niitä varoituksia kääntymiseen, joita Vapahtajamme kaikkina aikoina on antanut lunastetuilleen, ja niitä suuria vakuutuksia Hänen palavasta ja muuttumattomasta rakkaudesta; niin me voimme syystä seisahda syvimpään ihmettelemiseen. Esimerkiksi Jes. 44. Hän sanoo: ” **Minä olen sinun valmistanut, ettäs minun palveliani olisit, Israel, älä minua unohda. Minä pyyhin sinun pahat tekos pois niinkuin pilven, ja sinun syntis niinkuin sumun; käännä sinuas minun puoleeni, sillä minä sinun lunastin.**” Hänen sydämellään on todella palavasti se, että me etsisimme ja löytäisimme armon Hänessä, armon Hänen veressään. **Ei Hän meitä taida unohtaa, vaikka vielä äiti imevän lapsensa taitaisi unohtaa.** Joka kerta, kun Hän muistelee kipujansa ja katselee haavojansa käsissään, jaloissaan ja avatussa kyljessään, niin ei Hän meitäkään voi unohtaa; Hän muistelee meitä hellyydellä ja rakkaudella, rukoilee meidän edestämme ja halajaa sydämellisesti, että saisi tehdä meidät joka ainoan autuaaksi. Kun siis köyhä syntinen tulee Hänen tykönsä, joka on Elämän Leipä, ja isoa Hänen armoaan, pitäisikö hänet heitettämän ulos, tai

voisikohan Vapahtaja kieltää verensä siunausta syntien anteeksiantamiseksi keltään ihmiseltä, joka tahtoo tulla siunatuksi? Ei, todellakaan ei. Siihen nähden, että tulisimme hyljättyiksi, me olemme maksaneet Hänelle liian paljon ja aiheuttaneet Hänelle liian paljon vaivaa meidän rikoksillamme. Nyt Hän ei muuta voi kuin, että Hänen täytyy armahtaa ja Hänen täytyy rakastaa meitä. Me kaikki olemme kuitenkin Hänen kalliisti ostettu omaisuutensa, vaikka joku kovinkin paaduttaisi itsensä Häntä kohtaan, ylenkatsoisi ja pilkkaisi Häntä. Lunastusmaksu on kuitenkin maksettu meidän kaikkien edestä, käsikirjoitus on poispyyhitty ja naulittu ristiin. Kaikki meidän syntimme ovat maksetut, ja maksu on Jeesuksen veressä. Tämä Jumalan Pojan veri on kerran vuodatettu iankaikkiseksi sovinnoksi Jumalan ja ihmisten välillä. Nyt me emme voi kaikella voimallamme sitä muuttaa tai tehdä tyhjäksi. Ei pahinkaan pilkkaaja voi nyt estää sitä, että Vapahtajan veri on vuotanut hänenkin edestään, ja että hänkin on ostettu Vapahtajalle omaisuudeksi. Ellei hän itse nyt tahdo se olla, niin jää se hänen omaksi asiakseen, tahtooko uudelleen myydä itsensä saatanan ja synnin orjaksi.

Kuulkaa siis tätä, te isoavaiset, nääntyneet ja hätääntyneet sielut! tässä on elämän leipä saatavana Jeesuksessa: Hän on antanut lihansa kuolemaan maailman elämän edestä. **Autuaat ovat ne, jotka isoavat ja janoavat Hänen vanhurskauttansa, sillä heidät ravitaan.** Kuka siis tuntee itsensä köyhäksi ja huonoksi ja isoaa armoa, hän menköön Jeesuksen tykö, niin hän tulee ravituksi.